

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξαμήνιος » 4,50 Ἑξαμήνιος » 5,50
Τριμήνιος » 2,50 Τριμήνιος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 13

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Οἱ περίεργοι ἐπιβάται, οἱ ὅποιοι εἰ-
χον σταματήσει εἰς τὴν διάδρομον, διὰ
νὰ μὴ τοὺς ἴδωυν, ἐξηκολούθουν σιγὰ
τὴν ὁμιλίαν των.

— Βλέπετε; ἔλεγεν ὁ ἕνας· εἶχα
δίηχο· θὰ κάμουν μιὰ τρύπα εἰς τὴν θά-
λασσαν.

Κ' ἔδειχνε συγχρόνως μὲ τὸ δάκτυ-
λον τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι κατήρχον-
το μὲ κόπον τὴν σιδηρεὴν κλίμακα, κρα-
τοῦντες κάτι βαρὺ, κλεισμένον εἰς ἓνα
σάκκον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πλοῖον
ὠλιγόσπευσε τὴν ταχύτητά του καὶ ὁ
κρότος τῆς μηχανῆς ἔπαυσε καὶ αὐτὸς
ἐντελώς.

Ὁ Ραούλ, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, ὅ-
ρισε τὴν σκοπιάν του, διήλθε τρέχων
ἐμπροσθεν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἐ-
κρύπτοντο ὀπίσω ἀπὸ μίαν θύραν, καὶ

ἠνῶθη μὲ τὸν σιωπηλὸν ὄμιλον τῶν ναυ-
τικῶν.

«Ἐμπρός!»

Ὁ πλοίαρχος εἶδε τὸν Ραούλ ὠχρὸν
καὶ ἄφωνον, καὶ ἡ πρώτη του σκέψις
ἦτο νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. Ἐπειτα ὅμως
τὸ μετενόησε, τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἔ-
πιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν
πρώτην γραμμὴν, πλησίον τῆς κουπα-
στῆς, καὶ τῷ εἶπε:

— Τὸ ἐμάντευσες, μικρέ μου; Ἄς
εἶνε, ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ, ἔλα νὰ πογαίρε-
τήσης γιὰ τελευταία φορὰ τὸν δυστυ-
χῆ σου φίλον.

Ὁ Ραούλ κατέπνιξεν ἓνα λυγρὸν
καὶ τρέμων, μὲ τὸ χέρι του εἰς τὸ
χέρι τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὅποιος τοῦ τὸ
ἔσφιγγε δυνατὰ, παρεστάθη εἰς τὴν
πένθιμον τελετὴν.

Ἐπὶ τῶν γαλλικῶν πλοίων, ὁ κατα-
ποντισμὸς τῶν νεκρῶν ἐκτελεῖται τα-
χέως, χωρὶς κανενὸς εἰδους ἐκδηλώ-
σεις.

Δύο ναῦται εἶχον μεταφέρῃ,
ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, μήκους
τριῶν μέτρων, τὸ πτώμα τοῦ
Τορπέν, τὸ ὅποιον, καθὼς ἦτο
τυλιγμένον καὶ ραμμένον εἰς ἓ-
να ἄσπρο σινδόνι, ὁμοίαζε μὲ
μούμιαν. Ἐνῆς βαρὺς κύλιν-
δρος ἀπὸ μολύβι ἦτο δεμένος
εἰς τὰ πόδια του. Ὅταν τὸ
τραπέζι ἀπετέθη πλησίον τῆς
κουπαστῆς, ὅλοι ἰαπεκαλύφθη-
σαν καὶ ὁ Ραούλ ἠθέλησε νὰ
πλησιάσῃ. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος
τὸν συνεκράτησε σιγὰ καὶ ἐπρό-
φερε μίαν μόνον λέξιν: «Ἐμ-
πρός!»

Τότε οἱ ναῦται ἔπιασαν τὸ
τραπέζι καὶ τὸ ἔσπρωξαν κατὰ
μῆκος τῆς κουπαστῆς εἰς τρό-
πον, ὥστε τὰ ἐμπροσθινὰ τα-
πόδια νὰ προεκλέσουν μίαν τα-
λάντευσιν, μόλις θὰ ἔπαυαν οἱ
ἄνδρες νὰ τὸ κρατοῦν δυνατὰ
ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον. Χωρὶς κρό-

«Ἴδου τὸ παιδί, διὰ τὸ ὅποιον σὰς ὁμί-
λησα...»

τον, χωρὶς βίαια κινήματα, εἰς τὴν ἀ-
πόλυτον σχεδὸν σιωπὴν, εἶδαν ἔξαφνα
τὸ τραπέζι νὰ κλίνη (*) καὶ τὸ σῶμα
νὰ κατολισθαίνῃ βραδέως, μὲ τὰ πόδια
ἐμπρός, διὰ τοῦ κεκλιμένου ἐπιπέδου
πρὸς τὴν θάλασσαν. Κάτω, τὰ μαῦρα
κύματα ἀνεταράσσοντο, ὡς νὰ ἐμάν-
τειαν τὴν λείαν ποῦ θὰ τοὺς ἔρριπταν.
Ἠνοίχθησαν διὰ νὰ κάμουν τόπον εἰς
τὸν λευκὸν ὄγκον, ὁ ὅποιος ἐβυθίσθη
εἰς τὰ σπλάγγνα των μὲ κρότον ὑπό-
κωφον. Κατόπιν ἐκλείσθησαν. Κιὰ ἀ-
μέσως ἡ «Πάμπαι» ἀνέλαβε τὴν πο-
ρείαν της, ὠθουμένη ἀπὸ τὴν ἀόρατον
ἐκείνην δύναμιν, ἡ ὁποία ὁμοίαζε μὲ
τὴν δύναμιν τῆς Εἰμαρμένης.

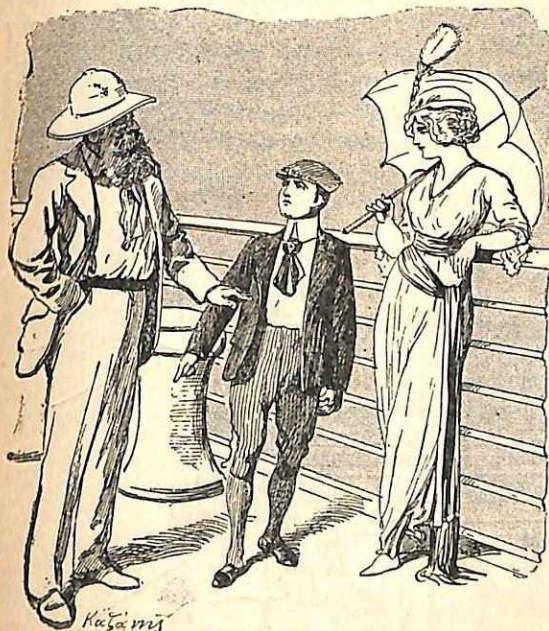
Ἐτελείωσε! Ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ πλοί-
αρχος ἐπανάφεραν τὸν Ραούλ εἰς τὴν
καμπίνα του, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁ-
ποίας ὁ ἀγαθὸς ναυτικὸς τὸν ἐφίλη-
σε (**), λέγων:

— Καῦμένο παιδάκι!...

Καὶ πάλιν ὁ Ραούλ εὐρέθη μόνος.
Ὅλην τὴν νύκτα ἔβλεπεν ἐμπρός του
τὸν λευκὸν ἐκείνον ὄγκον ποῦ ἔπεσε βα-
ρὺς εἰς τὸ μολυβδόχρουν νερὸν τῆς θα-

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 93.

(**) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 94.

«Θὰ κάμω ὅ,τι θὰ ἔκαμνα καὶ εἰς Παρίσι. »
(Σελ. 102, στ. β')

λάσσης κ' ἐδυθίσθη με ὑπόκωφον κρότον... Ἐπανειλημμένως μάλιστα τῷ ἐφάνη ὡς νὰ διέκρινεν, ἀπὸ τὸν φεγγίτην τῆς καμπίνας του, ἓνα πτώμα ποῦ ἔπλεεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀκολουθοῦν τὸ πλοῖον. Καὶ εἰς τὸν πυρετὸν τοῦ ἤκουεν ἀκόμη καὶ τὴν φωνὴν τοῦ δυστυχικοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράζεν. "ὦ, τί φρικτὴ νύκτα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
"Ο Ραούλ ἐπιμένει.

Δὲν θὰ ἐμμένωμεν εἰς τὰς διαφορὰς περιπετειῶν τοῦ ταξιδίου. "Ο Ραούλ, τὸν ὁποῖον ἐπεριποιούντο τότε οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς «Πάμπας», θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, εἰάν δὲν τὸν ἔθλιβεν ἀκόμη ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου.

Ἐν τούτοις ἔκαμναν τὰ πάντα διὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν. Εἰς τὸ Ρίον-Ιονέ-ϊρον ἀπεβιβάσθη μετὰ τὴν γαλλικὴν οἰκογένειαν ποῦ τὸν ἐπροσέταυε καὶ περιήλθε μετὰ αὐτοκίνητον τὴν θαυμασίαν πρωτεύουσαν τῆς Βραζιλίας. Ἐθαύμασε τὸ μοναδικὸν τοπίον τοῦ τόπου περιέρχοντο ἐκεῖνον κόλπου, μετὰ τὰς καταφύτους τοῦ γήρους, αἱ ὁποῖαι ἀναδύονται ὡς πελώριαι ἀνθοδέσμαι ἀπὸ τὰ κυνὰ νερά. Ἀνέβη εἰς τὸ Κορκοβάδιον κ' ἐπεριπάτησε μετὰ τοὺς καλοῦς τοῦ φίλου ἐπὶ τοῦ θαυμασίου ἐκεῖνου δρόμου, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τοὺς ἰδιοτρόπους εἰλημούς τοῦ κόλπου μέχρι τῆς Τιζούκας.

Αἱ νέαι ἐντυπώσεις, τὰ ὥραία θεάματα, συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσουν τὴν θλίψιν του καὶ, παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ μόνου τοῦ προστάτου, ἀπεφάσισε πάλιν νὰ κυνηγήσῃ μόνος τοῦ τὴν τύχην καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ εὑρῇ πόρον ζωῆς εἰς τὸ Βουένος-Αῦρες.

Οἱ πλοίαρχοι καὶ οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐνήμεροι τῆς ἱστορίας του, συνεζήτουν ζωηρῶς περὶ τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἤμπορουν νὰ τὸν βοηθήσουν.

"Ο Ραούλ ἐπήγαινε ὡς μετανάστης καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ιδιότητα ἦτο γραμμένος εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου. "Ο κανονισμὸς ἐπέβαλλεν εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ παραδώσῃ τὸν μικρὸν εἰς τοὺς εἰδικούς ὑπαλλήλους τῆς μεταναστεύσεως. Καὶ αὐτοὶ πλέον θάπεφάντο τί θὰ τὸν ἐκρίναν.

Ἦτο πιθανὸν δὲ, ὡς ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του, καὶ ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐξητούσεν εἰς τὸ Βουένος-Αῦ-

ρες, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ τὸν στείλουν ὀπίσω μετὰ τὸ ἴδιον ἀτμόπλοιο. Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ τὸ ἀκούσῃ. Τῷ ἐπροξένει φρίκην ἡ ἰδέα, ὅτι ἡμποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Σαντὶ καὶ νὰ πέσῃ πάλιν εἰς τὰ χεῖρα τῶν δεσποινίδων τῆς ὁδοῦ Σαίντ-Αινιάν.

— Δὲν θέλω νὰ γυρίσω πίσω! ἔλεγεν ἐπιμόνως εἰς τοὺς προστάτας του. Γιατί ἐγώ, πραγματικῶς, δὲν ἔχω οὔτε σπίτι, οὔτε οἰκογένειαν, ποῦ θὰ μ' ἐδέχετο εὐχάριστος!

Καὶ ὁ Ραούλ παρέστησεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας τὰς τρεῖς γεροντοκόρας θείας του μετὰ τὸσον μελανά χρώματα, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ. Ἀλλ' ὡς τε ὁ Ραούλ ἦτο σταθερῶς ἀποφασισμένος νὰ τὰ καταφέρει μόνος του εἰς τὸ Βουένος-Αῦρες.

— Θὰ κάμω, ὅτι θὰ ἔκαμνα καὶ εἰς Παρίσι, τοὺς ἔλεγε. Εἰμαι γερὸς καὶ θὰ ἐργασθῶ. "Ολοι μὲ βεβαιώνουν, ὅτι ἐκεῖ-πέρα χρειάζονται ἀνθρώπους. Ἐννοοῦν βέβαια μεγάλους, ἐνῷ ἐγὼ εἰμαι ἀκόμη παιδί. Παιδί ὅμως γαρ, ποῦ τὸ ἐφρονίμεψαν ἀπὸ τώρα τὰ δυστήματα καὶ ἡ δυσκολία

«"Ο Ραούλ ἔκαμε τὸ λουτρόν του..."

τῆς ζωῆς.

Ἐπειτα μήπως δὲν μεγαλύνουν τὰ παιδιὰ; Κ' ἐγὼ σὲ λίγα χρόνια θὰ εἰμαι ἄντρας!

Δὲν εἶχον πλέον τι νῆπιτάξουν εἰς αὐτὴν τὴν λογικὴν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θέλησιν. Καὶ συνεφώνησαν νὰ παραδώσουν τὸ παιδί εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μεταναστεύσεως, ὅπου θὰ εὑρίσκε βεβαίως βοήθειαν καὶ προστασίαν. "Ο νόμος ἦτο ρητός. Ὡς μετανάστης, ὁ Ραούλ θὰ περιεθάλπετο καὶ θὰ διατρέφετο ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας ἕως ὅτου θὰ εὔρισκε θέσιν. Καὶ τὴν θέσιν αὐτὴν πα-

λιν, αὐτὴ ἡ Ἐταιρεία θὰ ἐφρόντιζε νὰ τοῦ τὴν εὑρῇ. Ὡστε δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ χαθῇ ὁ μικρὸς συμπαθὴς προστατευόμενος...

"Αφίξεις εἰς Βουένος Αῦρες.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἐπροχώρει ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἐπὶ τῶν ὑποκιτρίνων ὑδάτων τοῦ Ρίο ντὲ λα Πλάτα. Τὰ χαράγματα εἶχε διέλθῃ πρὸ τοῦ Μοντεβιδέου, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, κ' ἔπλεε τώρα, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν πιλότου, εἰς τὰ βαθυτέρα μέρη τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν τὰ μεγάλα ὑπερωκεάνεια εἰμποροῦν νὰ διέρχωνται ἀκινδύνως.

Ἐπὶ τῆς «Πάμπας» ἐβασίλευε κί-νησις καὶ ζωηρότης. Κάθε ἐπιβάτης, ἀπὸ τοῦ δυστυχιστέρου μετανάστου μέχρι τοῦ πλουσιωτέρου ταξιδιῶτου, ἠσθάνετο τὴν ἀόριστον ἐκείνην συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζουν ὅλοι ὅσοι, μετὰ πολὺήμερον διάπλουν προσεγγίζουν εἰς μίαν νέαν χώραν. Σκυμμένοι κατὰ μῆκος τῶν κυρτῶν καὶ ἀνὰ κατὰ στρώματος, ἐκνύτταζαν ὅλοι τὴν φαιὴν ἐκτασιν τοῦ ἀρριπμένου ποταμοῦ.

Ἐξάφνα παρουσιάσθη ἡ ἀργεντινὴ πρωτεύουσα, ἐν τῷ μέσῳ ὁμίχλης, ὁραμα δυσδιάκριτον ἀκόμη, ἐκεῖ-κάτω εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος. Ἀλλ' εἰς κάθε κίνησιν τῆς ἑλικος, τὸ ὄραμα αὐτὸ ἐγίνετο εὐδιακριτότερον.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἐφαίνετο καθαρά ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ πόλις, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, κατὰ μῆκος τοῦ ἀπεράντου ποταμοῦ. Ἀπὸ τοῦ βαθυπρασίνου τῆς Παλέμου, μέχρι τῆς Ἀβελανάδας, μετὰ ἀραιὰ οἰκοδομήματα, ἡ πόλις ἀνεπτύσσεται εἰς μακρὰν γραμμὴν ὀριζόντιον, μονότονος, ὁμοιόμορφος. Μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικὰ ὑψηλότερα κτίρια, δειλαὶ ἀπομυμήσεις τῶν ἀμερικανικῶν οὐρανόξυστων, διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῶν χαμηλῶν, λευκῶν οἰκῶν. Μετ' ὀλίγον ἡ «Πάμπας» εἰσῆρχετο εἰς τὴν Δαρσένα Νόρτε.

Βουένος Αῦρες! Πόσας ἐλπίδας, πόσα ὄνειρα ἐπαμβόλιζεν ἡ ἐκφραστικὴ

ἡ μαγικὴ αὐτὴ λέξις! Ἴδου τέλος ἡ νέα αὐτὴ πόλις, ἡ πρωτεύουσα χώρας ἐπίσης νέας, τῆς ὁποίας καὶ μόνον τὸ ὄνομα ἐμπνέει τὴν ἐλπίδα εἰς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου! Ἴδου, ἦτο ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπέδλεπον εἰς αὐτὴν μετὸς τὴν ἀγωνίαν...

Τὸ ἀτμόπλοιο ἐρρίψε τὰς ἀγκύρας τοῦ καὶ προσήγγισε τὴν ἑρημον προκυμαίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν μόνον οἱ τελωνοφύλακες καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς με-

ταναστεύσεως εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθουν. "Ο θόρυβος τῆς ἀφίξεως ἀπεδίωξε τοὺς ρεμβασμούς τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἠσθάνθησαν νὰ τοὺς ἀρπάξῃ ἀμέσως ἡ νέα ζωὴ ποῦ ἠνοιγέτο ἐνώπιόν των. Ἐπρεπε νὰρχίσουν τὴν πάλιν, τὸν ἀγῶνα. Ἐμπρός!

"Ο Ραούλ ἐστέκετο σαστισμένος εἰς τὸ κατὰστροφωμα, ὅπου οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης, ἐπειγόμενοι νὰνταμώσουν ἐκείνους ποῦ τοὺς ἐπερίμεναν, τὸν εἶχαν ἀφίση, ἀφοῦ τὸν ἐχαίρετσαν βιαστικά...

Μετὰ τὴν βαλίτζαν πλησίον τοῦ ἐπερίμενε... τί; Δὲν ἤξευρε οὔτε αὐτός. "Ο πλοίαρχος τῷ εἶχεν εἰπῇ νὰ μὴ κινηθῇ καὶ ὑπῆκουσε, μὴ γνωρίζων τί θὰ τὸν ἔκαμναν.

Ἐπερίμενε...

Οἱ ταξιδιῶται ἀπεβιδάζοντο. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μετανάσται, ἀνὰ εἴκοσιν, ὠδηγοῦντο εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ ὑπαλλήλων μετὰ στολὰς κυανᾶς. Καὶ ὁ Ραούλ ἐπερίμενε...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

— Σύμφωνα.

— Τότε λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε λίγες στιγμὲς, εἶπεν ὁ γέρω-Ράφλ, προσφέρον καθίσμα. Νὰ τελειώσω πρώτα μ' ἓνα πελάτη ποῦ ἔχω μέσα, καὶ ἔπειτα εἰμαι εἰς τὴν διάθεσί σας. Σ' ἓνα τέταρτο... τὸ πολὺ σὲ εἴκοσι λεπτά.

"Ο Μωρίς ἀπεδέχθη διὰ νέυματος τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ γέρος εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ἀλλ' ὅσον γρήγορα καὶ ἂν ἀνοιγό-κλεισε τὴν θύραν, ὁ Μωρίς ἐπρόφθασε νὰ ἰδῇ, ὑπὸ τὸ ζωηρὸν φῶς ποῦ ἐπλημμυρούσεν ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ἓνα ἄνθρωπον ρακενδύτην, ἀπακουστικῆς ἀσχημίας, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον, τεχνικῶς μετασχηματισμένον, παρουσίαζεν ἓνα χεῖλος πριμμένον κ' αἰματωμένον, φρικτῶδες.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μωρίς.

Καὶ πλησιάσας τὴν θύραν, εἶδεν ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν τὸν γέρω-Ράφλ νὰ ἐφαρμόζῃ μίαν ξανθὴν περρούκαν εἰς τὸ μελανότριχον κεφάλι τοῦ πελάτου του, ὁ ὁποῖος ἐτύλιγεν ἐπιμελῶς μετὰ μίαν πηλὴν ἐφημερίδα μίαν κασσετίναν ἀπὸ μαῦρον ξύλον, τῆς ὁποίας τὰ μετάλλια κοσμήματα ἔλαμπον εἰς τὸ φῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἄμοιβή ἐκατὸν χιλιάδες φράγκα.

Τί ἔκαμνεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Βωτιέ, ὁ προϊστάμενος τοῦ Μωρίς;

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ καταστηματούρχου, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γραμ-

ματέως τοῦ μαρκησίου Ντερνύ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεχρεώθη νὰπακαλύψῃ μέρος τῆς ἀληθείας, ὑπῆρξε νὰ προδῇ μόνος τοῦ εἰς μίαν ἔρευναν.

Πληροφορηθεὶς ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τὰ κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν σχεδὸν ταυτόχρονον δραπετεύσιν τοῦ κλέπτου εἰς Διέππην, ἐνόησε τὸ λάθος καὶ ἦτο τώρα ἐντελῶς βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ. Ἐθαύμασε μάλιστα εἰλικρινῶς τὴν τόλμην καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ τέως μικροτεσυμένου του, καὶ ἀπὸ μέσα τοῦ ἐδασίζετο πολὺ περισσότερον εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ γὰρ τὸ κτίβ, παρὰ εἰς τὴν πάντοτε προβληματικὴν συνδρομὴν τῆς Ἀστυνομίας πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς πολυτίμου κασσετίνης.

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, ἐνῷ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαλλικῶν καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι διηγούντο διὰ μακρῶν τὸ ἀνδραγαθίον τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Λονδίνου», ὁ κ. Βωτιέ ἐσυλλογίσθη:

— Γενναῖο παιδί! Πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην... Εἶνε ἥρωας!

Ἐξάφνα ἀνεπήδησε καὶ ἡ ἐφημερίς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖρα του. "Ο συντάκτης τοῦ ἄρθρου, παῦον τὰ ἐγκώμια, ἐτελείωνε μετὰ τὴν πληροφορίαν καὶ μετὰ τὸ παράνονον, ὅτι ὁ ἥρωας τοῦ ἀνδραγαθίου, τὸν ὁποῖον ἐθαύμασαν ὅλοι οἱ ἐπιβάται τοῦ «Λονδίνου», δὲν ἦτο παρὰ ἓνας κοινὸς κλέπτης, ἀφοῦ μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἐκλεψεν ἀπὸ τὸ τελωνεῖον τοῦ Νιουγάρδεν μίαν κασσετίναν, περιέχουσαν πιθανῶς πολυτίμα κοσμήματα, μετὰ τὴν καὶ μαεστρίαν ποῦ ἐμαρτυροῦσαν, ὅτι πρὸ

πολλοῦ ἐξήσκει αὐτὸ τὸ ἐπαγγέλμα.

— Τὴν βρήκε! ἀνέκραξεν ὁ κ. Βωτιέ. Τὴν ἔχει!... Μπραβο, Ζιλλάρ! Μπραβο, παιδί μου! Μὴ φοβάσαι καὶ δὲν θὰ σὲ θεωροῦν γιὰ πολὺν καιρὸν ὡς κλέπτην! Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ!

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον ἓνας ὑπηρετῆς καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κ. Βωτιέ, ὅτι ὁ μαρκησὶς Ζάν Ντερνύ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ ἀμέσως.

— Φέρ' τον ἐδῶ! διέταξεν ὁ καταστηματάρχης.

Καὶ σπικωθεὶς, ἔτρεξεν εἰς προῦπάντησιν τοῦ σεβαστοῦ τοῦ πελάτου.

— Μία καλὴ εἰδήσις, κύριε Μαρκήσιε! τῷ εἶπε πρὶν ἀκόμη τὸν χαιρετήσῃ. Ἡ κασσετίνη βρέθηκε!

— Ἀ! ἔκαμνεν ὁ μαρκησὶς, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ἀμέσως. Τὴν ἔχετε;

— Δὲν τὴν ἔχω ἀκόμη. Ἀλλὰ ἓνας πρῶην ἐργάτην μου, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ νέος ποῦ ἐφέρθη ὡς ἥρωας εἰς τὸ ἀτμόπλοιο «Λονδίνου», κατώρθωσε νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸν κλέπτην.

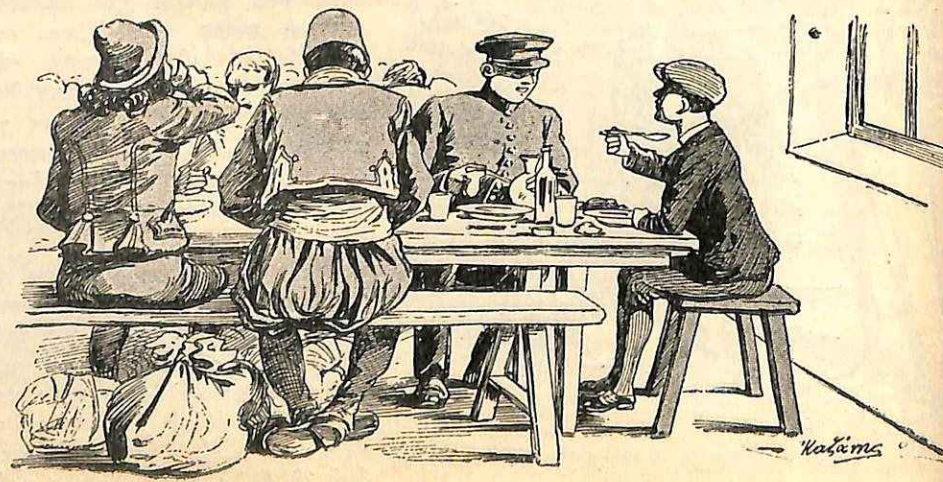
— Εἶνε βέβαιον; ἠρώτησεν ἀγωνιδῶς ὁ ἰδιοκτήτης τῆς κασσετίνης.

— Τὸ βεβαιώνει ἡ «Πρωτὴ».

— Καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς;

— Δὲν τὴς ἐδιάβασα ἀκόμη ὅλες.

Ἀλλὰ ἰδού ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου. Τὸ γράφει καὶ αὐτός. Ναι μὲν ἐκλαμβάνει τὸν νέον Ζιλλάρ ὡς κλέπτην, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως εἶνε τὸ ἴδιον. "Ο Ζιλλάρ κατώρθωσε νὰ βάλῃ εἰς τὸ χεῖρ τὴν κασσετίναν. Κι αὐτὸς ἀκόμη νὰ διασφύρῃ τὰς ἐρεῦνας τῆς Ἀστυνομίας καὶ τώρα βέβαια θὰ ταξιδεύῃ γιὰ τὴν

«"Ο Ραούλ ἔφαγε με ὀρεξιν..."

Γαλλία "Ωστε αὐριο θά τὴν ἔχωμε..."

— Μπαρέ νὰ ἦταν ἀλήθεια! εἶπε στεναζών ὁ κ. Ντερινύ. Θὰ εἶδα ὅσα ὅσα γιὰ νὰ βρεθῇ αὐτὴ ἡ κασσετίνα. Ἐν ἀνάγκη καὶ τὴ μισή μου περιουσία θὰ ἐθυσίῃ!

— Κτυποῦν! τὸν διέκοψεν ἑξαφνα ὁ κ. Βωτιέ. Συγγνώμη, κύριε μαρκήσιε, ἀλλὰ θὰ εἶνε κατὰ ἐπείγον, γιατί οἱ ὑπάλληλοί μου ξεύρουν, ὅτι δὲν θέλω νὰ μὲ διακόπτουν, ὅταν ἔχω ἐπισκέπτας.

— Ἐλεύθερα, παρακαλῶ! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Βωτιέ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐπέστρεψεν ἀμέσως, κρατῶν ἐν τηλεγράφημα μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Λονδίνου.

— Ἀνοίξτε το μόνος σας, κύριε μαρκήσιε! εἶπε, τείνων τὸν φάκελλον. Θὰ εἶνε βέβαια ἡ ἐπικύρωσις...

Ἀλλὰ μόλις ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ τηλεγραφήματος, ὁ μαρκήσιος ἐκλονίσθη καὶ ἐκρατήθη ἀπὸ ἐν ἐπιπλον διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Κάθε ἐλπίς ἐχάθη!... ἐψιθύρισε στεναζών.

Τὸ τηλεγράφημα περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ κασσετίνα εὐρίσκεται εἰς τὴν κατοχήν μου. Εἴπατε εἰς τὸν ἰδιοκτή-

την, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃ ποτέ.

— Θὰ τοῦ τὴν ξαναπάρωμε! ἐφώναξεν ὁ κ. Βωτιέ. Ὁ κλέπτης δὲν ὀφείλει νὰ πιστῇ. Θὰ τοῦ τὴν ξαναπάρωμε!

— "Οχι! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μὲ ἡλλοιωμένην φωνήν. "Οχι! δὲν ὑπάρχει πιά ἐλπίς. Δὲν ξεύρετε σεῖς τὸ πρόσωπον ποῦ στέλλει αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα...

— Τὸν κλέπτην ποῦ ὑπογράφεται «Ρ»;

— Ἐγὼ τὸν ξέρω, τὸν ξέρω καλά.

Γι' αὐτὸ σὰς λέγω, ὅτι δὲν ἔχω πιά καμμιά ἐλπίδα. Ὁ Ρῶ δὲν θὰ πιστῇ. Ὁ Ρῶ δὲν πιάναται ποτέ. Ἡ κασσετίνα ἐχάθη ἀνεπιστρεπτεῖ.

Ὁ Βωτιέ ἐμάντευσεν ἀορίστως, ὅτι κάποιος φοβερὸν μυστικὸν ἠγάγκαζε τὸν μαρκήσιον νὰ μὴν ἐξηγηθῇ περισσότερον· ἀλλὰ θὰ εἶχε πολὺ σπουδαίους λόγους, διὰ νὰ ἐκφορᾶται μὲ τὴν πεποίθησιν.

— Ὅπωςδήποτε, εἶπε μετ' ὀλίγον, ἀς δοκιμάσωμε. Ἰσὼς μὲ καμμιά μεγάλη ἀμοιβή...

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, ἂν καὶ εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν γίνεται

τίποτε, θὰ δοκιμάσω. Μπορεῖτε νὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νὰ μὲ βοηθήσετε;

— Βεβαίωτα! μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! ἔσπευσε νὰποκριθῇ ὁ κ. Βωτιέ.

— Τότε, ἐλάτε ἀπὸψε εἰς σταθμόν, τὴν ὥρα ποῦ φεύγει τὸ ἐξπρές γιὰ τὴ Χάδρη. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ καὶ θὰ ἰδοῦμαι...

— Θὰ ἔλθω χωρὶς ἄλλο, κύριε μαρκήσιε.

— Ὁρεβουὰρ λοιπὸν, θὰ σὰς περιμένω. Ἀς ἐλπίζωμε ἀκόμη...

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἀπεχαιρέτησε τὸν κακιστηματάρχη.

Βεβαίως, ὁ κ. Βωτιέ δὲν ἠμποροῦσε νὰ γνωρίζῃ διὰ ποῖον λόγον τὸ τηλεγράφημα ἐκείνο τοῦ «Ρ» ἐτάραξε τόσο τὸν μαρκήσιον Ντερινύ.

— Ἐγὼ τὸν γνωρίζω καλά! εἶπε, ἐσυλλογίζετο τώρα μόνος ὁ Βωτιέ. Ἀλλὰ τί σύμπτωσης παρήγεν εἶνε αὐτὴ νὰ τὸν γνωρίζῃ, καὶ πῶς τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως μὲ μόνον τὴν αἰνιγματώδη ὑπογραφήν «Ρ»;... Μήπως τυγχόν;... Ἀλλὰ ὅχι! δὲν εἶνε δυνατόν!... ἀδύνατον!...

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΗ;

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Κυρὰ Ὁμορφούλα, εἶπεν ἡ Λουκία ὡς τὴν κούκλα της· ἔσχισες τὸ καινούργιο σου φορεματάκι· πρέπει νὰ τιμωρηθῇς!

— Δὲν εἶνε ἡ κυρὰ Ὁμορφούλα ποῦ ἔσχισε τὸ φόρεμά της, εἶπεν ἡ παραμιάνα ποῦ ἐκουνούσε τὸν μικρούλη ἀδελφόν· δὲν πρέπει αὐτὴ νὰ τιμωρηθῇ.

— Μήτ' ἐγὼ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῶ! εἶπεν ἡ Λουκία.

— Ποιὸς λοιπὸν;
— Τὸ ξεύρω ἐγώ.
— Τὸ ξεύρεις; λοιπὸν πές το.
— Ἡ Ψιψίνα! ἡ Ψιψίνα πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

— Δὲν εἶνε σωστό, εἶπεν ἡ παραμιάνα. Ἐὰν ἡ Λουκία ἐφύλαγε τὴν κούκλα της, ἡ Ψιψίνα δὲν θὰ τῆς τὴν ἔσχιζε.

Μπορεῖ νὰ πῇ τίποτε ὡς αὐτὸ ἡ Λουκία; Μήπως ἡ Ψιψίνα θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴν κούκλα τῆς Λουκίας, ἂν ἡ Λουκία τὴν εἶχε κλείσῃ εἰς τὸ ντουλάπι τῶν παιγνιδιών της;

Πιστεύω, ὅτι ἡ μικρά μου φιληνάδα, ἄλλη φορὰ, θὰ εἶνε πῶς προσεκτικὴ.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΒΑΜΒΑΚΙΑ

Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΙΔΙ ὅχι καὶ δὲ καπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ μόνον δεκατριῶν, ὁ φίλος μας, Ὑῖδς τῆς Σεμέλης, μὲ γράφει, ἐξ ἀφορμῆς τῆς προηγουμένης περὶ τῆς Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης ἐπιστολῆς μου, καὶ τὰ ἑξῆς: «... Τὰ προβλήματα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ψυχῆς δὲν τὰ λύει ἡ Ἐπιστήμη, ἀλλὰ οὐτε καὶ ἡ Θρησκεία, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ παραδέχεται ὡς λαλόμενα ἀναμνησθέντως καὶ προχωρεῖ, θέτουσα αὐτὰ ὡς βάσιν... Καμμὴν λύσιν δὲν θὰ λάβω οὔτε ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τὴν Θρησκείαν... Ἡ Θρησκεία τίποτε δὲν ἐξηγεῖ, τίποτε δὲν διαλευκαίνει, τίποτε δὲν ἀποδείκνυει...»

Ὁμολογῶ, ὅτι χαίρομαι, ὅταν βλέπω τόσο μικρὰ παιδιὰ νὰ διατυπώνουν παρατηρήσεις καὶ ἀντιρρήσεις ἐπὶ ζητημάτων τόσο ὑψηλῶν. Σημαίνει, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ σκέπτονται ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, οἱ δὲ σκεπτόμενοι εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἶνε σπάνιοι... Φυσικά, λυποῦμαι συνάμα, ὅταν τὰ βλέπω νὰ πλανῶνται. Ἀλλ' ἡ λύπη μου δὲν εἶνε μεγαλειτέρα τῆς χαρᾶς μου. Ἡ πλάνη εἰς τόσον νεαρὰ κεφάλια, καὶ φυσικὴ εἶνε καὶ εὐκόλως διαλύεται. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θάρκουν ὀλίγα λόγια, διὰ νὰ διαλυθῇ ἡ πλάνη καὶ τοῦ μικροῦ μας φίλου καὶ ὅλων ὅσοι τυγχόν σκέπτονται ὁμοίως.

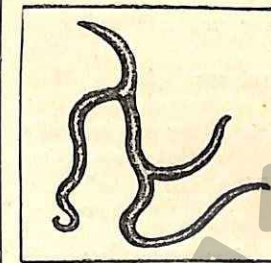
Τὴ νὰ ζητοῦμεν, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν Θρησκείαν ἀποδείξεις, ὅπως ζητοῦμεν ἀπὸ τὴν Μαθηματικὴν ἢ τὴν Φυσικὴν, σημαίνει ἀπλοῦστατα, ὅτι δὲν εἰδεύομεν τί εἶνε Θρησκεία. Θρησκεία λοιπὸν εἶνε Ἀποκάλυψις. Ὁ ὕμνος ὁ Θεὸς ἀπεκαλύφθη, ἐφανερώθη, εἰς μερικὸς ἐκλεκτοὺς, ἀνωτέρους, ἀγίους ἀνθρώπους, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τοῖς ἀπειλάωψε μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστήριά του καὶ οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἀποκάλυψιν εἰς τοὺς ἄλλους. Αὕτη εἶνε ἡ βάση τῆς Θρησκείας. Ἡ Ἐπιστήμη ἔχει ἄλλην βάσιν. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ γνωστὰ καὶ προχωρεῖ εἰς τὰ ἄγνωστα, μὲ ἀποδείξεις, μὲ πειράματα, μὲ συλλογισμούς. Ἀλλὰ, καθὼς εἴπαμεν καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, αὕτη δὲν λύει τὰ μεγάλα προβλήματα. Ἡ Θρησκεία ὅμως ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἄγνωστα, μᾶς τὰ κάμνει γνωστὰ διὰ τῆς

ἀποκαλύψεως, τὰ θέτει ὡς θεμέλια καὶ προχωρεῖ. Τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τῆς ἐξητοῦσαμεν ἄλλην μέθοδον, τὴν ἐναντίαν, δὲν θὰ ἦτο πλέον Θρησκεία· θὰ ἦτο Ἐπιστήμη. Καὶ τότε δὲν θὰ ἔλυνε τίποτε καὶ αὕτη, ὅπως δὲν λύει καὶ ἡ Ἐπιστήμη.

Λοιπὸν, διὰ νὰ εἶνε κανεὶς θρησκός, πρέπει νὰ πιστεύῃ Ἀποκάλυψιν. Νὰ μὴ βασίζεται δηλαδὴ εἰς μόνον τὰς πέντε αἰσθήσεις του, τὰς ἀπατηλάς, καὶ εἰς τὴν πτωχὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν του, ἀλλὰ νὰ ἐπικαλεῖται τὰς μυστηριώδεις, τὰς ἀποκρύφους, τὰς ἀνεξιχνίαστους δυνάμεις ποῦ ἔχει ἐντός του, αἰσθητήρια χωρὶς ὁρίσματα ὄργανα, ψυχικὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἐπιστήμη ἀρνεῖται ἀκόμη καὶ δὲν τὰς μεταχειρίζεται. Ὑπάρχουν ὅμως! Ὁλὴ ἡ νεωτέρα φιλοσοφία, ἡ ὁποία ἐκήρυξε καὶ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς χρεωκοπίαν τῆς Ἐπιστήμης εἰς ὅτι, ἀφορᾷ τὰ μεγάλα προβλήματα, τὰς παραδέχεται. Αἱ δυνάμεις αὗται, φῶς ἐκ τῶν ἐνδον, ἀπεκαλύψαν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους τὸν Θεὸν καὶ τοῖς ἐξηγγήσαν τόσα μυστήρια τῆς δημιουργίας. Καὶ αἱ δυνάμεις αὗται κάμνουν τοὺς ἄλλους, τοὺς κοινούς, νὰ παραδέχωνται

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον τέρας

σκόπτων τὴν γῆν διὰ νὰ εὕρῃ δολώματα τοῦ ἀγρίστου του. Ὁ περίεργος αὗτος σκόληξ εἶνε, ὡς βλέπετε, τρίρος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παέγγιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάριον τῆς Λήμνου

ΜΙΣ	ΠΟ	Η	ΜΗΣ
ΡΑ	ΕΡ	ΑΡ	Α
ΠΟΛ	ΣΤΟΣ	ΣΕΙ	ΦΑΙ
ΔΩΝ	ΤΕ	ΛΩΝ	Η

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρχαίων θεῶν.

τὴν ἀποκάλυψιν, νὰ πιστεύουν εἰς τὸ ὑπερόπεραν τῆς ὕλης, εἰς τὴν αἰωνιότητα, εἰς τὸ μυστήριον, εἰς ἕνα Νεὺν κυβερνῶντα ἐν σοφίᾳ τὸν κόσμον, καὶ νὰ εἶνε θρησκοί. Εἰς ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἀνέκουν θρησκείαν. Διότι, ὅλοι αἱ θρησκείαι, κατὰ βάθος, εἶνε αἱ ἴδιαι. Κάμνουν τὸν ἀνθρώπον νὰ ἐπικοινωνῇ ἐνδομύως, διὰ τῆς ψυχῆς, διὰ τῆς καρδίας, μὲ τὸν ἀόρατον καὶ ἀπόκρυφον κόσμον, μὲ τὸ μυστήριον, μὲ τὸν Θεόν.

Πιστεύω, ὅτι ἐνοήσατε τώρα τὴν φύσιν τῆς Ἐπιστήμης καὶ τὴν φύσιν τῆς Θρησκείας, ὥστε νὰ μὴν ἐπηρεάζων τὴν ἀγνὴν πίστιν σας εἰς τὸν Θεόν, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν σας, οὔτε αἱ συμφωνίαι των, οὔτε αἱ ἀντιθέσεις των. Ἐδίσταζα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὸσον ὑψηλὰ καὶ δύσκολα πράγματα. Ἀλλ' ὅταν εἶδα, ὅτι παιδιὰ, ὅχι δεκαπέντε, ἀλλὰ δεκατριῶν μόνον ἐτῶν, σκέπτονται δι' αὐτὰ, καὶ συζητοῦν, καὶ συμπεραίνουν, ὅχι μόνον διελύθη κάθε μου δισταγμός, ἀλλὰ καὶ ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ σὰς ὁμιλήσω, διὰ νὰ σὰς προφυλάξω ἀπὸ τὴν πλάνην, εἰς τὴν ὁποίαν συχνὰ ὑποπίπτουσιν οἱ νέοι...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

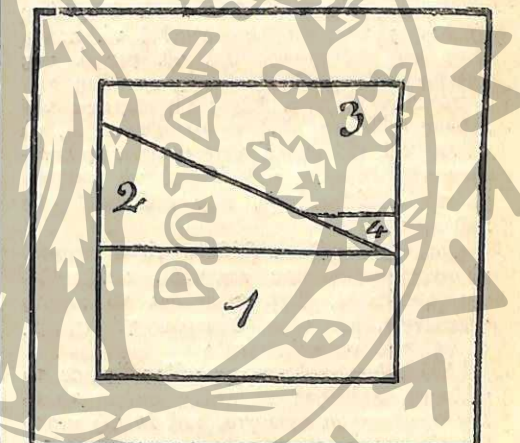
β'.) Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παιγνίσσης τῶν Δολλαρίων Τί ὄφελος βγαίνει ἀπὸ ἕνα βουλωμένο μπουκάλι;

γ'.) Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάωνος Q*nt *n *rbr* *st t*mb*, t**t l* m*nd* c**r* *b* br*ch*s. Νάνηκωσθῃ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς σχηματίζεται τὸ τετράγωνον. — β') Ραούλ, Μορίς, Δουφρὺ, Αἰμίλι, Λευκί, Τορπέν, Ερμέλ, Ρενέ. — γ') Trop parler, nuit; trop gratter, cuit trop tirer, rompt.

«Ο μικρός μοῦτσος» κτλ. τοῦ Ἀπλότου.—
«Μιά βραδυά» κτλ. τῆς Λαφονστεφούς Νί-
κης.—Μικρά διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ο Ἑλλήν Στρατη-
λάτης», «Ἄνοιξις», «Τὸ πούλι» καὶ ὁ ἄν-
θρωπος», «Γιατί», «Ἐρμα» (ἔσθ' ἔστι στί-
χοι).—«Ἡ ἀπεργία», «Ἡ Ἰδέα» (ἀκατάλ-
ηλα).—«Αἱ ἐντυπώσεις μου» (μῆμης ὅχι
καὶ τὸς ἐντυπώσεις).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰούδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναεοῦται
ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπο τοῦ δικαιώματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναεοῦται ἰσχύουν μέχρι
τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α ἀνέκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Θεὰ Ἀθηνᾶ, κ. (Ρ. Α.)
Γενναῖο Εὐζωνάκι, ἀ. (Κ. Α.) Καλαμα-
τιανὸ Διαβολάκι, ἀ. (Θ. Μ.) Ἀνθισμένη
Ἀμυγδαλιά, κ. (Ι. Κ.) Λευκὴ Περιοστρά,
κ. (Α. Κ.) Δεμισιανή, κ. (Ε. Μ.) Χωρια-
τόπουλο κ. (Ε. Ι.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Στεναγμός
τοῦ Ἀνέμου, ἀ. Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, κ.
Ἰόλη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν:** ἡ Πτερωτὴ Νίκη (0) μὲ Σημαιοφό-
ρον Ἑλληνα, Κερκυραϊκὸν Διαβολόν, Πταχ-
τὴν Νεραϊδοῦσαν, Φράουλαν.—ὁ Σπινθὴρ
τῆς Ἐλευθερίας (17) μὲ Πριγκίπισσαν τῶν
Δολφινίων, Νεραϊδα τῶν Ἀνθῶν, Ἀμα-
ζόνα τοῦ Εὐξείνου, Ροδοπαῖον Ἑλληνό-
παιδα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Χρ. Ν. Δάραν (εἰς τὸ 11ον φύλλον
ἐδημοσιεύθη τιμοκατάλογος τῶν τόμων· ἐκεῖ
σὲ παραπέμπω.) Ροδοδάφνην (ἔστειλα)
Καλλιτέχνην Φειδίαν (ὅχι, δὲν εἶνε) Ἡ-
ρωίδα Μανωλιάσας (ἐλήφθησαν ὅλα) Ἰω-
άννην Ν. Πλατὸν (ναί, δύνανται) Εὐφρά-
τίαν (ἀντιγράφεις ἐκ τοῦ Ἑγκυκλοπαιδικοῦ
Ἡμερολογίου ἓνα κομμάτι καὶ θέλεις νὰ τὸ
δημοσιεύσω, οὔτε καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου,
ἀλλὰ μὲ τὸν ὀνόματά σου; περίεργον μοῦ φαίνεται
αὐτό! μὰ μήπως νομίζεις ὅτι τὰ κομμάτια
τῶν φίλων μου, ποῦ βλέπεις δημοσιευμένα
μὲ τὰ ὀνόματά των, εἶνε ἀντιγραφαί; διὰ τὸ
ἄλλο, πολὺ καλὰ θὰ στέλλω λ)σμὸν εἰς τὸ
τέλος ἐκάστου μηνός) Τρικυμιάν (ἔχει κα-
λῶς) Ἐνα Χιωτάκι (ἔστειλα) Στάνλεϋ
(ναί, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 122 Ἀριθμητικὸν Παί-
γνιον ἔγινεν ἓνα λάθος: ἐδημοσιεύθη δύο
φορὰς τὸ σημεῖον πλην, ἐνὸς ἤθελε μία·
νομίζω ὅμως ὅτι ἐννοεῖται εὐκόλως, διότι δὲν
χωροῦν πέντε σημεῖα μεταξὺ τῶν δοθέντων
ἀριθμῶν, ἀλλὰ μόνον τέσσαρα· σῶστε λοιπὸν
τὸ ἓνα πλην) Μαντίναν Παλ. (ἔστειλα καὶ
πάλιν εὐχαριστῶ) Ἀσκήσις θὰ ἡμπορέσης
νὰ μοῦ στείλῃς τὸν Μάιον, ὅταν θὰ προκη-
ρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β'. ἐξα-
μηνίαν τοῦ 1915· ἐν τῷ μεταξὺ στέλλε μου,
ἀν θέλῃς, διὰ τοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνι-
σμούς) Κυπριακὸν Ἀστὲρα (τὸ παίγνιον
καλόν, ὁ λεξιγραφὸς λαμβασμένος διὰ τὸ
ἄλλο, δὲν γνωρίζω) Δέσποιναν Πολυκ.
(ἔχει καλῶς· περιμένω) Καρυάτιδα (κατὰ
λάθος ἐτέθη 2-Σ ἀντὶ Ζ. Ε. καλὰ τὸ ἐνόη-
σες· ἡ Ἀγγελία περιττή) Προσφιλή Ἀνά-
μνησιν (ἔστειλα βραβεῖα Συλλόγου) Εὐαν-
θίαν Μ. Α. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Σκλαβο-
μένον Ἑλληνα (εἰς τοὺς ἐδῶ. Διαγων. λῶτης
θεωρεῖται κ' ἐκεῖνος ποῦ ἤρε μίαν μόνην
λύσιν) Γῆν τῶν Φαίδικων (τότε νὰ μὴ γρά-
ψῃς τὸ ψευδώνυμον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα)
Ψαροπούλαν (ναί) Ἐνδοξὸν Κυανόλευκον
(ἔχει καλῶς) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην
Φεβρουαρίου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Ἀπρι-
λίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας
ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη
δημοσιευθῇ.

152. Δεξιόγραφος

Ἐνα ὄρος τῆς Ἑλλάδος
θὰ σχηματισθῇ,
Μὲ μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας
γράμμα ἂν ἐνωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδαιώδους

153. Συλλαβογράφος

Δύο γράμματα ἐνὼν
Μὲ μία μετοχή,
Κι' ἀμέσως φανερών
Ὁπωρικὸ γλυκὺ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

154. Μεταγραμματισμός

Ἐνας ἀρχαῖος βασιλεὺς
Τῇ μέτρῃ τοῦ ἀλλάξει,
Καὶ μὴ ὑψηλὴ οἰκοδομή,
Κεθὼς καὶ πόλις ἐλληνική,
Μ' αὐτὸ περυσιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φράουλας

155. Ἀσθή

* * * * * Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστε-
* * * * * ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
* * * * * τως, ὥστε νάναγινώσκονται:
* * * * * ὀρίζοντις ποταμός, καθέ-
* * * * * τως κατὰδικος τοῦ Ἄδου,
* * * * * διαγωνίως δὲ μέταλλον καὶ
* * * * * φυτὸν ἐξ οὗ ὁ πρῶτος χάρτης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληρωμένου Ἡμερολόγου

156. Ἐπιγραφὴ

ΡΑ ΝΕ
ΙΚΟ ΟΛΑ
ΖΑΥΛΕΤΥΤΠΗ
ΕΜΣ ΟΡΜ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰσμήνης Β. Χατζηκωνσταντίνου

157. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 4 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
2 1 4 6 9 = Δὲν κάνει τὸν παπᾶ.
3 1 5 2 6 4 = Ἐραπεινέι.
4 1 7 6 4 = Νῆσος.
5 1 7 8 4 3 4 = Ποταμός.
6 7 0 2 6 4 = Ποιητής.
7 1 3 6 4 = Μῆν.
8 5 6 4 = Χρονικὴ διαίρεσις.
9 1 6 4 = Ἰερὸν.
0 2 1 = Ἐξ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰουλίας Β. Χατζηκωνσταντίνου

158. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ἰταλίας, τὰ
δὲ τρίτα γράμματα ποταμὸν τῆς Γερμανίας.
1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Βασιλεὺς τῆς
Σπάρτης. 3, Μέγας ἱταλὸς ποιητής. 4, Ζῶον
φορτηγόν. 5, Βασανίζεται εἰς τὸν Ἄδην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Σταμπῆς

159. Φωνηεντόλιπον

τ - δς - ξμρτν - α - νόρς - σφ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιγαντομάχου Ἑλλήνος

160. Γριφός

1 1 1 1 1 α α α
1 ζηλ m α
1 1 1 α α
1 1 1 1 α
1 1 1 1 α

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰολικῆς Κιθάρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

520. Κρισάρεα (Καῖσαρ Ἰα.)—521. Δάν-
της (Δάν, τῆς.)—522. Τίβερης—Τιβέριος.—
523. Μέγαρον—Μέγαρα.

524. Α Κ Σ 525. ΙΣΜΗΝΗ
Λ Α Ο (Ἀνὶδης, Κέσος,
Κ Λ Ι Κίμων, Γαλῆνος,
Κ Ο Τ Α Β Ο Σ Τῆνος, κάμ. Πλός,
Τ Μ Ι 526. Ἀρχὴ σοφί-
Ν Ι Ο ας φρόβος Κυρίου.
Λ Σ Σ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ
στήλας ἐκ δεξίων.

ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἀνω.)—527. Ὁραστὴν
γρή, τὰχ' αὐρίον ἔσται ἄμεινον.—528. Μη-
δενὶ πονηρῷ συνοικίῃς. (μηδὲν ὑπὸ νε-
ρῶ - σὺν - οὐκ εἰς εἰς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιευκρίτως φυλ-
λαδίον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 18—24
Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Α. Κύρου, Οὐρανία Α. Σαρηγιάν-
νη, Ἀντ. Α. Σαρηγιάννης, Ἀμαλία Τσάχ, Βασ.
Α. Καστρίνης, Σπ. Α. Μάιος, Ρουμελιωτάκι,
Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Ι. Ν.
Πλατῆς, Μάρινα Π. Ρογκοπούλου, Ἰωάννα
Σ. Κοσμετάτου, Ἰωάννα Χ. Πουλιάκου, Γ. Χ.
Πουλιάκος, Ἄννα Δανιδίου, β. θ. θ., Λευκὴ Πε-
ριοστρά, Ματωμένο Ἠλιοβασίλειον, Μέλλον
Ναυαρχος, Ἀναστ. Α. Γεώργας, Θεοδόρα Κα-
ραβέλλου, Γ. Κολυβάς, Λευκοῦδης ὁ Σκύριος,
Φανή Α. Κοκκίνη, Θεόδ. Ι. Ραυτοπούλος, Μαρί-
Σ. Κοσμετάτος, Χαλακιάβεας.

ΑΡΓΟΥΣ. Μάνος Κ. Οικονόμου.
ΒΕΛΑΚΑΣ. Δημιόπουλος.
ΒΟΛΟΥ. Ἀτ. Π. Παπαδόπουλος, Ἄννα Στ.
Σπανοδάκη, Ἀργίνη Κ. Λυμαιοπούλου, Πι-
πίτα Π. Ριζάρδου, Ἀλ. Παπαδημητρίου.
ΓΥΘΕΙΟΥ. Ὁλγα Μπερδέμια, Θεοδ. Μπερ-
δέμιας.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Διον. Α. Δημόπουλος, Ἐκ-
πορθητὴς τοῦ Μαζανίου, Φ. Σ. Οικονόμου, Κ.
Πατρονικόλαος, Χρ. Λάρας, Ν. Παπαφωτίου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ι. Α. Μεράτης, Δ. Ι. Κλάδης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Ἰσμήνη Ὁρ. Κατάρη, Χ. Α.
Λιαπιάς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Π. Σ. Μπενηγάλης.
ΙΜΒΡΟΥ. Κωνστ. Π. Χατζηκωνσταντίνου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἀθ. Ν. Τζωρτζής, Κωνστ. Γ.
Σταυροδής, Ἀγγελικὴ Γαλιόπουλου.
ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ. Μαρία Κ. Παπαχρήστου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Πιπτεργεῖα, Μαρία Κ. Καμβύσα

Σοφὸς τοῦ Μέλωντος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ. Μαρία Χηνοπούλου.
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Λαφονστεφὴς Στρατηλάτης.
ΠΑΤΡΩΝ. Γεω. Α. Γιαννακοπούλου, Μαντίναν
Π. Παπαγιαννοπούλου, Μαρία Ε. Παπαγιαννο-
πούλου, Χριστίνα Σ. Αὐγερινῶ, Πατρινὸ Ναυ-
τόπουλο, Λέων.

ΗΕΡΑΠΟΛΕΩΣ. Ἰσμήνη Σ. Βόκου, Παν. Α.
Φύλλας, Βασ. Α. Ἀλτάς, Μαρία Κ. Βογιώτα,
Βασ. Ι. Σασινοπούλου.
ΠΥΡΓΟΥ. Ἰω. Α. Κανελόπουλος.

ΣΥΡΟΥ. Ἀντ. Ν. Κοτῆς, Νικ. Ι. Βάτης,
Στέφ. Γ. Σουριανός, Κορηλία Μ. Ἀνδρουλή,
Ἐνας γωστὴς ὑπογραφήν.

ΤΡΙΦΟΛΕΩΣ. Μαρία Π. Κασώση, Δημ. Α.
Μεταξάς, Νικ. Α. Σακκαβιάδης, Νατ. Ι. Βασι-
λοπούλου, Βασ. Ζ. Πουλοπούλου, Γ. Α. Ζέππος,
Ι. Γ. Τσάκας.
ΥΔΡΑΣ. Θεοδότη Α. Δεβελέκου, Π. Ι. Παν-
τελάκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀνδρ. Β. Κόκκας, Καλλιτέχνης
Φειδίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐδυνάτον τὴν λύσιν τὰ δυνάματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς
τεταρταῖς ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΣ ἐν Ἀθή-
ναις, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΑΛΙΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἰωαν-
νίναις, καὶ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Α. ΦΥΛΛΑΣ ἐν
Πειραιῇ, οἱ ποιοῦντες ἐγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

Τὸ πρῶτον κατὰ τὸν καλὸν
συνδρομητὸν εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀ-
νανεώσις τῆς συνδρομῆς του